

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 16/07
17.01.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у радном спору тужиље АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог ЈП "ББ", ради оцене законитости решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. I 2918/2005 од 20.10.2006. године, у седници одржаној 17.01.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. I 2918/2005 од 20.10.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Обреновцу П 1 бр. 920/04 од 16.02.2005. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев, да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду бр. 1780/01 и да се обавезе тужени да тужиљу врати на радно место које одговара њеној стручној спреми. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. I 2918/2005 од 20.10.2006. године, потврђена је пресуда првостепеног суда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиља је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. раније важећег ЗПП, у вези члана 491. став 1. и 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04), па је нашао да ревизија тужиље није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда из члана 354. став 2. тачка 11. Закона о парничном поступку на коју Врховни суд Србије пази по службеној дужности. Нема битне повреде из члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП на коју се у ревизији указује, јер су дати разлози о одлучним чињеницама јасни, без противречности, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати. Није учињена ни битна повреда из члана 354. став 2. тачка 8. ЗПП, зато што нема незаконитог поступања од стране суда, тужиљи су била достављена сва писмена, па она није била онемогућена да расправља пред судом, што се ревизијом неосновано побија.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је засновала радни однос код туженог на основу уговора о раду од 16.04.2003. године на радном месту поентера - рачунополагача. У 1993. години предала је Кадровској служби туженог диплому о четвртом степену стручне спреме - економски техничар, која је издата у тој години. Друга економска школа у Београду обавестила је туженог да диплома коју је тужиља предала није потписана од овлашћеног лица - директора школе. Против тужиље је био покренут кривични поступак због постојања основане сумње да је извршила кривично дело фалсификовања исправе. Овај поступак је обустављен решењем Општинског суда у Обреновцу К 154/04 од 03.11.2004. године због одустанка државног тужиоца, јер је наступила застарелост кривичног гоњења. Оспореним решењем туженог од 23.05.2003. године тужљи је отказан уговор о раду на основу одредбе члана 101. став 1. тач. 3,4. и 5. Закона о раду.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право одбијањем тужбеног захтева за поништај решења о отказу радног односа, јер су за отказ испуњени законски услови из члана 14. став 1. и 3. и члана 16. став 3. Закона о раду.

Према одредби члана 14. Закона о раду запослени је дужан да обавести послодавца, при закључењу уговора о раду, о свом здравственом стању или другим околностима које битно утичу на обављање послова за које заснива радни однос или могу да угрозе живот и здравље других лица, а у случају да запослени не поступи у складу са тим, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду. Одредбом члана 16. нег Закона прописано је да је запослени дужан, да приликом заснивања радног односа, послодавцу достави документа којима се доказује испуњеност услова за рад.

Пропуштање тужиље да приликом закључења уговора о раду обавести послодавца о околностима које битно утичу на обављање послова за које заснива радни однос и да му достави веродостојну диплому којом доказује испуњеност услова за рад представља посебан отказни разлог у смислу члана 14. став 1.

Закона о раду у вези члана 16. истог Закона. Утврђење постојања тог отказног разлога (недостављање веродостојне дипломе) је, по правилној оцени другостепеног суда, било довољно да јој тужени на основу става 3. члана 14. откаже уговор о раду. Зато, истицање у ревизије да је тужиљи отказан уговор о раду на основу члана 101. став 1. тачка 3, 4. и 5. Закона о раду и да не постоји идентитет отказних разлога у правноснажној пресуди и оспореном решењу, не утиче на законитост тог решења, јер суд у примени материјалног права није везан правном квалификацијом разлога на основу којих је послодавац запосленом отказао уговор о раду.

Ревизијски навод, да отказни разлог по коме је тужиљи отказан уговор о раду подлеже роковима застарелости предвиђених законом, није основан. Време у коме послодавац може запосленом да откаже уговор о раду на основу члана 14. став 3. у вези става 1. Закона о раду није одређено зато што се ради о посебном случају отказа који није ограничен роковима застарелости предвиђеним чланом 104. став 1. и 2, који се односе само на отказне разлоге из члана 101. став 1. тачка 1, 4, 6. и 7. тог закона.

Врховни суд је одлучио као у изреци на основу члана 393. ЗПП.

Председник већа - судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц